

Giáng Sinh vui vẻ

'Ta sẽ chẳng bao giờ quên chú mày được', ông già lẩm bẩm. Một giọt nước mắt lăn dài trên gò má nhăn nheo của ông. 'Ta đã già rồi. Ta không thể lo cho chú mày được nữa.'
Nghiêng đầu qua một bên, con chó nhìn ông chủ. 'Gâu gâu! Gâu gâu!'. Nó vẫy đuôi tíu tít, nó muốn biết ông chủ đang định làm gì.

'Ta không thể lo cho ta được nữa, đừng nói gì đến phải lo cho chú mày'. Ông già húng hắng ho. Ông lấy một chiếc khăn tay và hỉ mũi thật mạnh.

'Ta sắp phải tới nhà dưỡng lão, ta không thể đem theo chú mày được. Ở đó người ta không cho nuôi chó, chú mày biết đó.'

Với tấm lưng còng xuống vì tuổi tác, ông già cúi xuống vuốt ve đầu con chó.

'Chú mày đừng có lo. Chúng ta sẽ tìm một căn nhà thật đẹp cho chú mày.' Ngẫm nghĩ một lúc ông già nói thêm, 'Mà với vẻ bề ngoài đẹp trai của chú mày, chúng ta sẽ chẳng có khó khăn đâu. Ai cũng thích có một con chó đẹp.'

Con chó đập đuôi thật mạnh. 'Gâu, gâu, gâu, gâu.' Vào lúc đó, mùi của ông già trộn lẫn với mùi thức ăn thơm phức tạo cho con chó cảm giác ấm cúng. Nhưng sau đó một cảm giác sợ hãi lại xuất hiện. Con chó cụp đuôi đứng lặng.

'Lại đây nào.' Khó nhọc, ông già quỳ xuống sàn và âu yếm kéo con chó lại gần. Ông buộc một sợi dây màu đỏ thành một cái nơ lớn quanh cổ con chó. Sau đó ông buộc một mảnh giấy vào sợi dây. Con chó lo lắng không biết có cái gì ghi trong mảnh giấy đó.

'Trong giấy ghi là,' ông già đọc lớn, 'Giáng Sinh Vui Vẻ! Tên tôi là Monsieur DuPree. Tôi khoái ăn sáng với thịt hun khói và trứng - cả bắp rang nữa. Tôi khoái ăn chiều với thịt và khoai tây nghiền. Chỉ vậy thôi. Tôi chỉ ăn hai bữa mỗi ngày. Đổi lại, tôi sẽ là người bạn trung thành nhất.'

'Gâu gâu! Gâu gâu!' Con chó bối rối và đôi mắt nó như muốn hỏi, điều gì đang xảy ra vậy?

Ông già lại hỉ mũi vào khăn tay một lần nữa. Bám vào thành ghế, ông từ từ đứng dậy. Vừa mặc áo khoác, ông với tay lấy cái xích của con chó và nói nhẹ nhàng, 'Lại đây nào, anh bạn già.' Ông mở cửa bước ra bên ngoài không khí lạnh lẽo và gió rít, kéo theo con chó. Bóng chiều nhập nhoạng. Con chó kéo ghì lại. Nó không muốn đi!

'Đừng làm ta khó xử mà. Ta hứa với chú mày, sống với người khác chú mày sẽ sung sướng hơn ở với ta.'

Đường phố vắng hoe. Tuyết bắt đầu lác đác rơi. Ông già và con chó cất bước đi trong cơn gió rét. Rất nhanh tuyết bắt đầu phủ lên lề đường, cây cối và những tòa nhà xung quanh.

Sau một lúc lâu, ông già và con chó đến trước một tòa nhà lớn được bao quanh bởi những cây cao đang quay cuồng và rú rít trong cơn gió. Ông già dừng lại. Con chó cũng dừng lại. Run lên vì lạnh, họ lại gần tòa nhà. Ánh sáng lung linh chiếu ra từ mọi cửa sổ, còn từ trong nhà vang ra tiếng ca mừng Giáng sinh.

'Đây sẽ là tòa nhà cho chú mày đó.' Ông già nói, ghen ngào với từng lời của chính mình. Ông già cúi xuống cời xích ra khỏi cổ con chó, rồi mở cửa rào thật nhẹ để nó không kêu. 'Tới đi. Tới cào cào cánh cửa kia kia.'

Con chó nhìn tòa nhà và nhìn lại ông chủ rồi lại nhìn lại vào tòa nhà. Nó không hiểu. 'Gâu gâu! Gâu gâu!'

'Tới đi.' Ông già đẩy con chó. 'Ta không còn giúp gì cho chú mày được nữa,' ông già gắt 'Tới ngay đi!'

Con chó đau lòng. Nó nghĩ ông chủ nó không còn thương yêu nó nữa. Nó không thể hiểu nổi rằng,

mặc dù ông già thương yêu nó hết mực, ông không thể lo cho nó được nữa. Từ từ, nó rụt rè bước tới, leo lên bậc thềm. Nó cào lên cánh cửa. 'Gâu gâu! Gâu gâu!'

Ngoái lại, nó thấy ông chủ nó nấp sau một cái cây khi cánh cửa mở ra. Một cậu bé xuất hiện trong cánh cửa lấp loáng bởi ánh đèn hắt ra từ đằng sau. Khi cậu bé thấy con chó, cậu giơ hai tay lên và la lớn 'Trời ơi, Bố Mẹ ơi, xem ông già Noel đem lại cho con cái gì nè!'

Nước mắt lưng tròng, ông già nhìn cảnh đó từ phía sau cái cây. Ông thấy người mẹ đọc mảnh giấy rồi nhẹ nhàng âu yếm kéo con chó vào bên trong. Mỉm cười, ông già lấy tay áo khoác đã lạnh cứng chùi nước mắt rồi ông biến mất vào bóng đêm, chỉ thoảng nghe 'Chúc Giáng Sinh Vui Vẻ, anh bạn của tôi.'